

будівельного матеріалу та обґрунтувати його відмінність від поняття «екологічна безпека», «санітарно-гігієнічна безпека».

Використана література:

1. Гавриш О.М. Екологічні декларації плитних матеріалів для сухого будівництва // Будівельні матеріали та вироби. Всеукраїнський науково-технічний та виробничий журнал, № 2 (79), 2013.- С.24-26

2. Григор'єва Л.І., Томілін Ю.А., Макарова О.В. Радіоекологічна сертифікація будівельних матеріалів для житлового будівництва //Наукові праці. Серія: Техногенна безпека. Радіобіологія. – Вип. 277 – Т.289 – С.75-87.

3. ДБН В.1.2–5:2007. Система забезпечення надійності та безпеки будівельних об'єктів. Науково-технічний супровід будівельних об'єктів.

4. ДСТУ ISO 14040: 2004 Екологічне керування. Оцінювання життєвого циклу. Принципи та структура

5. Закон України “Про екологічну експертизу”. Постанова ВР України від 16.10.92 №1268-ХІІ (із змінами і доповненнями)

6. Киреева О.А., Котова Д.О. Рациональный выбор строительных материалов с точки зрения экологической безопасности //Международный студенческий научный вестник. – 2014. – № 3

7. Лялюк О.Г., Ратушняк О.Г. Оцінка екологічного життєвого циклу будівельної продукції // Організація, управління та економіка в будівництві. Науково-технічний збірник «Сучасні технології, матеріали і конструкції в будівництві» - С. 136-140.

Залучення студентів НФаУ до законотворчої діяльності у сфері менеджменту якості навколишнього середовища

*Губін Ю.І., к.фарм.н., доцент кафедри управління якістю Національного фармацевтичного університету
x123@ua.fm*

Євсєєва Л.В., керівник Громадської організації «Соціальна та екологічна безпека»

Сучасне прискорене реформування законодавчої бази України, її адаптація до загальноєвропейського законодавства потребує постійної оперативної взаємодії державних органів з наукою та громадськістю.

В процесі проведення практичних робіт зі студентами кафедри управління якістю нами проводиться аналіз актуальних проектів законодавчих актів, що висунуті на громадське обговорення Міністерством екології та природних ресурсів України.

Так, при аналізі на практичних заняттях з дисципліни «Основи екологічного менеджменту» нами розроблені зауваження до концепції реформування системи державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього середовища в Україні (далі Концепція реформування) [1].

Так, Концепція реформування посиляється на відповідність розділу XVII Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої постановою

Верховної Ради України від 14 квітня 2016 р. № 1099-VIII Реформа системи управління довкіллям та інтеграція екологічної політики в інші галузеві політики [2]. Аналіз показав наступне:

Зміст розділу XVII	Висновки щодо відповідності у Концепції реформування
Запровадження механізмів оцінки наслідків впливу деяких громадських і приватних проєктів на навколишнє природне середовище, створення прозорих механізмів отримання дозвільних документів,	Відсутнє
«Створення ефективної системи управління водними ресурсами відповідно до басейнового принципу та гідрографічного районування територій».	«Організація системи постійного моніторингу і контролю використання водних ресурсів». Недостатньо: Відсутня теза щодо моніторингу і контролю якості водних ресурсів.
Гармонізація законодавства з директивами ЄС 1. щодо біорізноманіття, 2. оцінки якості атмосферного повітря, 3. викидів парникових газів, 4. поводження з відходами	1. Відсутня теза щодо біорізноманіття 2. «Створення єдиного контролюючого органу, в т.ч. встановлення та закріплення на законодавчому рівні системи оцінки якості атмосферного повітря» Додати : у відповідності з європейською системою оцінки якості атмосферного повітря 3. Відсутня теза щодо викидів парникових газів.

Висновок: Відповідність розділу XVII Програми діяльності Кабінету Міністрів України неповна.

Відповідно до Концепції реформування Державний нагляд (контроль) у природоохоронній сфері наразі здійснюють 7 органів виконавчої влади. Зауваження – не вказане Державне агентство водних ресурсів, з цим агентством маємо – 8 органів виконавчої влади. У «Плані пріоритетних дій Уряду на 2016 рік» вказано, що Державний нагляд (контроль) у природоохоронній сфері здійснюють чотири органи виконавчої влади (Держекоінспекція, Держгеонадра, Держлісагентство, Держсільгоспінспекція).

В обох випадках усунення дублювання функцій державного нагляду не вирішене. Після реорганізації маємо таку ж кількість органів. Висновок: Відповідність відсутня.

Висновки: для досягнення поставленої мети (перехід від неефективного тотального природоохоронного контролю до системи попередження правопорушень і моніторингу стану навколишнього природного середовища, зменшення тиску на бізнес-середовище, широке залучення громадськості до природоохоронного контролю) концепція реформування потребує серйозної доробки.

Досягнення поставленої мети можливо тільки за умови створення єдиного інтегрованого органу контролю, як зазначено в постанові Верховної Ради №1099 [3], і що не реалізовано у проєкті Концепції. Така практична робота студентів з нагальних питань менеджменту якості навколишнього середовища формує у

здобувачів вищої освіти зі спеціальності менеджмент важливі навички роботи з нормативними документами щодо проблем екології.

Використана література:

1. Концепція реформування системи державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища // Урядовий кур'єр від 23.09.2017 № 179.

2. Програма діяльності Кабінету Міністрів України // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 18, ст.208

3. Постанова Верховної Ради № 1099-VIII від 14.04.2016 р

Стратегія підготовки (перепідготовки) військово-фармацевтичних кадрів згідно з світовими стандартами якості освіти

Кучмістов В.О., к.б.н., доцент кафедри військової фармації

Української військово-медичної академії

victor.kuchmistov@gmail.com

Кучмістова О.Ф., к.б.н., доцент кафедри військової фармації

Української військово-медичної академії, доцент

На сучасному рівні розвитку поняття «якість» розглядається як комплексна складова, що включає в себе якість кінцевого продукту, якість управління, якість роботи, якість життєдіяльності людей (співробітників) і суспільства в цілому. Менеджмент якості (МЯ) – це скоординована і взаємопов'язана діяльність з управління, що вибудована для забезпечення надійної та безперебійної роботи організації [5, с.13]. Його сучасні системи почали формуватися біля століття тому, пройшли низку послідовних етапів становлення, на сьогодні мають значну теоретичну базу. Загальносвітова система МЯ - Total Quality Management - існує понад 30 років. Основою її концепції є розуміння нерозривного зв'язку між системою МЯ і системою менеджменту організації, розуміння управління якістю як важливого інструменту постійного вдосконалення діяльності та підвищення конкурентно-спроможності організації на ринку [1].

Категорія МЯ включає в себе низку основних складових якості: його контроль, забезпечення, планування та поліпшення. Головним завданням є планування, створення та забезпечення якісного результату (продукція, система управління, процеси, інфраструктура, середовище проживання тощо) [4, с.605]. Вирішення зазначених завдань забезпечується за рахунок створення прикладних систем, які впроваджуються і працюють в різних організаціях. Безумовно, це стосується й закладів післядипломної освіти.

Згідно ст. 60 Закону України «Про вищу освіту», післядипломна освіта – це спеціалізоване вдосконалення освіти та професійної підготовки особи шляхом поглиблення, розширення та оновлення її професійних знань, умінь та навичок на основі здобутого раніше освітнього рівня та практичного досвіду [2]. На